28/05/2022

Τι είπε ο Οικουμενικός Πατριάρχης στην Αδελφότητα της Ιεράς Μονής Καρακάλλου

Πατριαρχεία / Οικουμενικό Πατριαρχείο

Στην αποστολή του μοναχού και ιδιαίτερα των μοναχών του Αγίου Όρους αναφέρθηκε ο Παναγιώτατος Οικουμενικός Πατριάρχης κ.κ. Βαρθολομαίος στη νουθετήριο προσφώνηση του προς την Αδελφότητα της Ιεράς Μονής Καρακάλλου το Σάββατο 28 Μαΐου 2022, τον τρίτο σταθμό της επίσκεψης του στο Άγιον Όρος μετά τις Καρυές και την Ιερά Μονή Ιβήρων.

Παράλληλα δεν παρέλειψε, μεταξύ άλλων, να αναφερθεί και σε διάφορες φωνές που καταφέρθηκαν εναντίον του Οικουμενικού Πατριαρχείου τόσο για την Αυτοκεφαλία στην Εκκλησία της Ουκρανίας όσο και για την πανδημία.

«Ὅσοι ἐλαφρᾷ τῇ καρδίᾳ διδάσκουν ἀντιθέτως πρὸς τὰ ὅσα ἡ Ἐκκλησία μετὰ φόβου Θεοῦ, πίστεως, ἀγάπης, συνέσεως, προσευχῆς, ζητήσεως, φωτισμοῦ, καὶ πολλοῦ κόπου καὶ ἀγωνίας ἀποφασίζει καὶ πράττει, ἀναλαμβάνουν βαρεῖαν

εὐθύνην, καὶ ὁ λόγος τοῦ Κυρίου εἶναι σαφής: «*ἄφετε αὐτούς· ὁδηγοί εἰσι τυφλοί τυφλῶν· τυφλὸς δὲ τυφλὸν ἐὰν ὁδηγῇ, ἀμφότεροι εἰς βόθυνον πεσοῦνται*». Σεῖς δέ, Πατέρες καὶ ἀδελφοί, «*μένετε ἐν οἷς ἐμάθετε καὶ ἐπιστώθητε*» (πρβ. Β' Τιμ. γ΄, 14) «*καὶ ἐὰν ἡμεῖς ἢ ἄγγελος ἐξ οὐρανοῦ εὐαγγελίζηται ὑμῖν παρ' ὃ εὐηγγελισάμεθα ὑμῖν, ἀνάθεμα ἔστω, ὡς προειρήκαμεν, καὶ ἄρτι πάλιν λέγω· εἴ τις ὑμᾶς εὐαγγελίζεται παρ' ὃ παρελάβετε, ἀνάθεμα ἔστω*» (Γαλ. α΄, 8-9). Ἔχετε ἐμπιστοσύνην εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. Τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ὅλον συγκροτεῖ τὸν θεσμὸν τῆς Ἐκκλησίας καὶ ὁδηγεῖ αὐτὴν εἰς πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν. », τόνισε.

Αναλυτικά, η νουθετήριος προσφώνηση του Παναγιωτάτου Οικουμενικού Πατριάρχου κ.κ. Βαρθολομαίου κατά την Σύναξη της Αδελφότητος της Ιεράς Μονής Καρακάλλου Αγίου Όρους:

Ὁσιώτατοι καὶ λίαν ἀγαπητοὶ Πατέρες,

Χριστὸς Ἀνέστη!

Ἐν πρώτοις, ἐκφράζομεν ἐκ βαθέων εὐγνώμονας εὐχαρι-στίας πρὸς τὸν σεβάσμιον καὶ πολιὸν Γέροντα τοῦ ὑμετέρου Ἱεροῦ Κοινοβίου καὶ πρὸς ἕνα ἕκαστον ἐξ ὑμῶν διὰ τὴν τιμητικὴν ὑποδοχὴν τῆς ἡμετέρας Μετριότητος καὶ τῆς περὶ ἡμᾶς τιμίας Συνοδείας καὶ κομίζομεν εἰς ἅπαντας τὴν εὐλογίαν, τὴν ἀγάπην καὶ τὴν στοργὴν τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας καὶ ἡμῶν προσωπικῶς ὅλως ἰδιαιτέρως.

Κατὰ τὸν καθηγητὴν τῶν μοναζόντων καὶ θεμελιωτὴν τοῦ Ὀρθοδόξου κοινοβιακοῦ μοναχισμοῦ, Οὐρανοφάντορα Βασίλειον, τὸ Κοινόβιον ἀποτελεῖ μικρογραφίαν, τρόπον τινά, τῆς Ἐκκλησίας, καθ' ὅσον εἰς αὐτὸ φανεροῦται καὶ διασώζεται «*ἡ τῶν μελῶν πρὸς ἄλληλα σχέσις τε καὶ ὑπηρεσία καὶ ὑποταγὴ πρὸς τὴν κεφαλὴν ἡμῶν, ἥτις ἐστὶν ὁ Χριστός*»[1]. Εἰκόνα καὶ σύμβολον, τὸ ὁποῖον πηγάζει ἄλλωστε ἀπὸ τὴν ἀποστολικὴν διδασκαλίαν περὶ τῆς Ἐκκλησίας ὡς Σώματος τοῦ Χριστοῦ. Λέγει χαρακτηριστικῶς ὁ τῶν Ἐθνῶν Ἀπόστολος Παῦλος εἰς τοὺς Ἐφεσίους: «*αὐτὸν [τὸν Χριστὸν] ἔδωκε κεφαλὴν ὑπὲρ πάντα τῇ ἐκκλησίᾳ, ἥτις ἐστὶ τὸ σῶμα αὐτοῦ, τὸ πλήρωμα τοῦ τὰ πάντα ἐν πᾶσι πληρουμένου*», (Ἐφ. α΄, 22-23). Ὁ εἰκονισμός, βεβαίως, δὲν ἀποτελεῖ τὴν ἀλήθειαν τῶν πραγμάτων, καθὼς ἡ τῶν «*συμβόλων ἔκβασις*» θὰ ἀποκαλυφθῇ εἰς τὴν ὁλότητα καὶ πληρότητα αὐτῆς εἰς τὰ Ἔσχατα• «*ἡ γὰρ εἰκὼν πρὸς καιρόν, ἡ δὲ ἀλήθεια εἰς αἰωνιότητα κρίνεται*»[2], κατὰ τὸν Δίδυμον τὸν Τυφλόν.

Ἡ συμβολικὴ αὐτὴ εἰκὼν περὶ Ἐκκλησίας, παρὰ τὰς ἀτελείας καὶ τοὺς περιορισμούς τῆς οὕτω λεγομένης κτιστό-τητος, ὡς ἤδη ἐλέχθη, περικλείει

μερικὰς βασικὰς καὶ ἀναντιρρήτους ἀληθείας, τὰς ὁποίας ἅπαντες ὀφείλουν νὰ ἀναγνω-ρίζουν ὡς ἀποστολικὴν διδασκαλίαν καὶ παρακαταθήκην. Πρῶτον μὲν καὶ κυριώτατον, ὅτι ἡ Ἐκκλησία ἀποτελεῖ Σῶμα, τοῦτ' ἔστι σύνολον καὶ ὀργανισμὸν ἑνιαῖον καὶ ἄτμητον, εἰς τὸν ὁποῖον τὰ μέλη δὲν δύνανται νὰ ὑπάρξουν κεχωρισμένως ἀπ' ἀλλήλων καὶ ἀφ' ἑαυτῶν των καί, ἐπίσης, Κεφαλὴ τοῦ Σώματος τούτου, ἥτις ἰθύνει καὶ κυβερνᾶ τὰ Ἑαυτοῦ μέλη, εἶναι Αὐτός, ὁ Ἰησοῦς Χριστός, Ὅστις ἀσφαλῶς, κατὰ τὸν χαλκηδόνιον Ὅρον, δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ ἄνευ τοῦ Σώματός Του, δηλαδὴ ἄνευ τῆς Ἐκκλησίας. Πᾶσα παρέκκλισις ἐκ τῆς ἀποστολικῆς διδασκαλίας συνιστᾶ ἐπικίνδυνον ἀλλοίωσιν τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησιολογίας, καὶ καθὼς ἐδίδασκε πολιός τις καὶ βαθυνούστατος Ἱεράρχης: «*Δὲν πρέπει νὰ λησμονοῦμεν ὅτι ὅλες οἱ αἱρέσεις ξεκινοῦν ἀπὸ μιὰν ἐσφαλμένην Ἐκκλησιολογίαν* »[3]. Διότι στρεβλὴ καὶ σκολιὰ ἐκκλησιολογία σημαίνει, ἐν τελευταίᾳ ἀναλύσει, ἀποκλίνουσαν περὶ τοῦ Χριστοῦ δογματικὴν πίστιν, ἤτοι αἵρεσιν.

Εἰς αὐτὸ τὸ Σῶμα εἴμεθα ὅλοι ἐγκεντρισμένοι καὶ ἀποτελοῦμεν μέλη Χριστοῦ τίμια, τὰ ὁποῖα ἡγιάσθησαν διὰ τοῦ ἁγίου Βαπτίσματος καὶ διὰ τοῦ θείου Χρίσματος καὶ ἐνεκολπώ-θησαν τὰ Χαρίσματα τοῦ ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ Πνεύματος, κατὰ τὴν διδασκαλίαν καὶ πάλιν τοῦ Ἀποστόλου Παύλου: «*Διαιρέσεις δὲ χαρισμάτων εἰσί, τὸ δὲ αὐτὸ Πνεῦμα*», (Α' Κορ. ιβ΄, 4). Χαρίσματα καὶ λειτουργίαι ὑπηρετικὰ τοῦ Σώματος καὶ οὐχὶ ἐξουσιαστικὰ καὶ δυναστικὰ καί, ἀσφαλῶς, χαρίσματα, τὰ ὁποῖα δὲν συμφύρονται καὶ δὲν ἐξέρχονται τῶν παραδεδομένων ὁρίων, ἀφοῦ « *ὑμεῖς ἐστε σῶμα Χριστοῦ καὶ μέλη ἐκ μέρους. καὶ οὓς μὲν ἔθετο ὁ Θεὸς ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ πρῶτον ἀποστόλους, δεύτερον προφήτας, τρίτον διδασκάλους, εἶτα δυνάμεις, ἔπειτα χαρίσματα ἰαμάτων, ἀντιλήψεις, κυβερνήσεις, γένη γλωσσῶν*», (Α' Κορ. ιβ΄, 27-28). Τάξις ἰδιαιτέρα καὶ χάρισμα ἐξαιρετικὸν τυγχάνουν οἱ Μοναχοί. Καὶ ὡς ἐτονίσαμεν καὶ ἄλλοτε, εὑρισκόμενοι ἐν Ἁγίῳ Ὄρει: «*Οἱ Μοναχοί δέν εἶναι ὑπεράνω τῆς Ἐκκλησίας ἤ παρά τῇ Ἐκκλησία, ἀλλά ἐ ν τ ῇ Ἐ κ κ λ η σ ί ᾳ, καί μάλιστα ὡς ἐπίλεκτον σύνταγμα αὐτῆς*»[4].

Λίαν χαρακτηριστικὸν καὶ σημαντικὸν τῆς προλεχθείσης ἀληθείας τυγχάνει τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ Ἐκκλησία, ἐν τῇ ἁγιοπνευ-ματικῇ πανσοφίᾳ αὐτῆς, δὲν προέκρινε τὸν λεγόμενον Ἀναχω-τηρισμόν, ὅστις καὶ ἀποτελεῖ προγενεστέραν καὶ ἀρχαιοτέραν μορφὴν μοναχισμοῦ, ἀλλ' ἐπεκύρωσε καὶ ἐπευλόγησε καὶ κατωχύρωσε θεσμικῶς τὸν Κοινοβιακὸν Μοναχισμόν, ὡς ἀσφαλεστέραν ὁδὸν ἀπολύτου ἀφιερώσεως πρὸς τὸν Θεόν, παρὰ τὰ μεμονωμένα καὶ ἔκτακτα καὶ ἡγιασμένα παραδείγματα «ἀναχωρητικοῦ» μοναχισμοῦ, ἀκόμη καὶ ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας.

Εἰς τὸ εὐλογημένον Κοινόβιον, ἐν τῇ ποικιλίᾳ τῆς ἑνότητος, τὰ προσωπικὰ χαρίσματα «κοινωνοῦνται» καὶ «ἐκκλησιοποι-οῦνται», αἱ ἀτομικότητες παύουν νὰ

ὑφίστανται. Ἡ γυμνασία, οὐχὶ ἁπλῶς τῆς ἀνοχῆς, ἀλλὰ τῆς συγχωρήσεως, τῆς ἀλληλοπε-ριχωρήσεως, τῆς ἐκκοπῆς τοῦ ἰδίου θελήματος, τῆς συνυπάρ-ξεως μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ, τῆς συστοιχίσεως εἰς τὴν κοινὴν πορείαν, συναποτελοῦν τὸν καθημερινὸν ἀγῶνα εἰς τὸν στίβον καὶ τὸν δόλιχον τοῦ κοινοῦ ἁγιασμοῦ, ἀφοῦ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ὅπως προσφυῶς ἐλέχθη, δὲν σωζόμεθα μόνοι μας. Ἀναμφι-βόλως, ἡ συνύπαρξις καὶ σύναξις ἐπὶ τὸ αὐτὸ πολλῶν καὶ διαφορετικῶν χαρακτήρων δημιουργεῖ ἐνίοτε δυσκολίας καὶ προβλήματα, τὰ ὁποῖα ὅμως ἐν τῷ Κοινοβίῳ, ὡς καὶ τὰ χαρίσματα, δὲν παραμένουν ὑπόθεσις τοῦ ἑνός, ἀλλά, κατὰ τὴν παύλειον προτροπὴν «*ἀλλήλων τὰ βάρη βαστάζετε, καὶ οὕτως ἀναπληρώσατε τὸν νόμον τοῦ Χριστοῦ*» (Γαλ. στ΄, 2), μοιράζονται ἐπὶ τῶν ὤμων πάντων καί, τοιουτοτρόπως, ὁ ζυγὸς καθίσταται χρηστὸς καὶ ἐλαφρός.

Ταῦτα πάντα, κάλλιον παντὸς ἑτέρου γνωρίζετε οἱ ἐν Ἁγίῳ Ὄρει ἀσκούμενοι Πατέρες, καθ’ ὅσον ἐδῶ, εἰς τὸν λειμῶνα τῆς Κυρίας Θεοτόκου, συνεχίζεται, περισσότερον ἀπὸ μίαν χιλιετί-αν, ἡ αὐθεντικὴ βίωσις τοῦ Ὀρθοδόξου Κοινοβιακοῦ Μονα-χισμοῦ ὑπὸ τὴν σκέπην, τὴν ἀγκάλην καὶ τὴν προστασίαν τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας. Ἡ σχέσις αὕτη Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ Ἁγίου Ὄρους δὲν εἶναι σχέσις ἐθιμικῆς φύσεως, ἀλλὰ σχέσις ὀντολογικὴ καὶ ἐκκλησιαστική. Ἡ θεία λειτουργία καθημερινῶς καὶ ἀδιακόπως ἐνταῦθα ἐπὶ αἰῶνας πιστοποιεῖ καὶ τροφοδοτεῖ τὴν ἀλήθειαν αὐτήν. Ἡ πρᾶξις τῆς μνημονεύσεως τοῦ Πατριάρχου μὲ τὸν ἁπλούστατον καὶ κοινὸν τύπον «*Ἐν πρώτοις μνήσθητι, Κύριε, τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν*» φανεροῖ ἀδιαλείπτως, τοῦτο μέν, ὅτι Ἐπίσκοπος τοῦ τόπου ἵσταται ἀείποτε ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τῆς Κωνσταντινουπόλεως, οὕτως ὥστε νὰ διασώζεται ἡ ἑνότης καὶ ἡ λειτουργικότης τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ, δηλαδὴ τῆς Ἐκκλησίας, τοῦτο δὲ καὶ κυρίως, ὡς ἤδη ἐλέχθη, διὰ νὰ ὑπενθυμίζῃ εἰς ὅλους καὶ πάντοτε ὅτι ἡ χαρισματικὴ τάξις τῶν Μοναχῶν οὐδόλως ἐξαιρεῖται ἀπὸ αὐτὴν τὴν λειτουργικὴν ἑνότητα τοῦ Σώματος, καθὼς καὶ ἡ παραμικρὰ ἀπόκλισις ἐκ τῆς ἁρμονίας καὶ συζεύξεως αὐτῆς θὰ ἀπετέλει αὐτοαναίρεσιν τοῦ μοναχισμοῦ. Δόξα τῷ Τρισαγίῳ Θεῷ, ἡ ἁρμονία αὐτὴ κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον δὲν διεταράχθη. Οἱ Ὅσιοι Πατέρες τοῦ Ἱεροῦ Ἄθωνος κατέλιπον εἰς ὑμᾶς ἁγίαν καὶ ἀπαρασάλευτον κληρονομίαν. Χαιρόμεθα διότι εἰς τὴν ἀσφάλειαν αὐτὴν τῆς πεπατημένης ὁδοῦ τῶν Πατέρων βαδίζετε καὶ ὑμεῖς.

Ἡ ἀγωνία τοῦ Πατριάρχου εἶναι διαρκὴς καὶ ἔντονος διὰ τὴν ἐνόριον πορείαν σας. Οἱ κίνδυνοι καὶ οἱ πειρασμοὶ εἶναι πολλοί. Ὁ μοναχὸς εὐκόλως δύναται νὰ παρασυρθῇ καὶ νὰ θεωρήσῃ τὸν ἑαυτόν του τεταγμένον εἰς τὴν ἐπιτήρησιν τοῦ Κυριακοῦ Σώματος καὶ νὰ περιβληθῇ μερίμνας καὶ εὐθύνας ἀντιθέτους πρὸς τὴν εἰς Χριστὸν ἀφιέρωσίν του. Βεβαίως, καὶ τὸ ἐνδιαφέρον τῶν μοναχῶν διὰ τὴν Ἐκκλησίαν εἶναι ἐποφειλό-μενον καὶ οὐσιῶδες, ἀλλὰ ἐκδηλοῦται διαφόρως. Ἡ

καρδιακὴ προσευχή, ἡ τήρησις τῶν μοναχικῶν ὑποτυπώσεων, ἡ καθα-ρότης τῶν λογισμῶν, ἡ ἀκατάπαυστος λατρεία τοῦ Θεοῦ, ἡ καῦσις τῆς καρδίας του ὑπὲρ πάσης τῆς κτίσεως, ὁ ἔμπειρος καὶ συνεπὴς λόγος, εἶναι αἱ κύριαι ἐκδηλώσεις τοῦ ἐνδιαφέροντος καὶ τῆς ἀγάπης τοῦ μοναχοῦ διὰ τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ. Αἱ ἐνασχολήσεις τῶν μοναχῶν μὲ τὰ ἐπὶ μέρους ἐκκλησιαστικῶς δρώμενα, ἄνευ τῆς προσκλήσεως τῶν κατὰ τόπους Ἐπισκόπων, καὶ μάλιστα ἐντόνου καὶ θερμῆς, εἶναι καταδικαστέαι, καθὼς θᾶττον ἢ βράδιον θὰ ἐπιφέρουν προβλήματα, ἤτοι συγκρίσεις, κρίσεις, ἐπικρίσεις, ταραχάς καὶ διχοστασίας. Δὲν εἶναι ἔργον τοῦ μοναχοῦ ἡ παράλληλος δρᾶσις του πρὸς τὴν ἑκασταχοῦ τοπικὴν Ἐκκλησίαν. Ὁ μοναχὸς διδάσκει, φωτίζει καὶ ἁγιάζει τὸν περίγυρόν του μὲ τὴν συνεπῆ του ζωήν, μὲ τοὺς ἀγῶνας, τὴν μετάνοιαν, τὰ δάκρυα, τὴν ἄσκησιν, τὴν ἡσυχίαν, τὴν ἀφάνειαν, τὴν ἀκατάπαυστον προσευχήν. Ἡ καθ’ ἡμέραν ἱερουργία τῶν φρικτῶν μυστηρίων εἰς τὴν θείαν Εὐχαριστίαν ἀποτελεῖ τὴν οὐσιώδη προσφοράν σας, ἀγαπητοὶ πατέρες καὶ τέκνα ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ ἠγαπημένα. Δι’ αὐτῆς ἁγιάζεσθε καὶ ἁγιάζετε τὸν κόσμον ὁλόκληρον. Αὐτὴ εἶναι ἡ μεγαλυτέρα, ἀσφαλεστέρα καὶ ἀποτελεσματικοτέρα ἱεραποστολή σας.

Ἀτυχῶς ἐκ ποικίλων ἀφορμῶν, ὡς ἐπὶ παραδείγματι τῆς παραχωρήσεως τῆς Αὐτοκεφαλίας εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Οὐκρανίας καὶ τῆς πανδημίας τοῦ κορωνοϊοῦ, ἀκούονται φωναὶ -μετὰ λύπης καὶ πικρίας λέγομεν, καὶ ἐκ τοῦ μοναχικοῦ χώρου- αἵτινες ἀμφισβητοῦν καὶ ἀνατρέπουν ὅλην τὴν ἁγίαν καὶ πνευματέμφορον δομὴν τῆς Ἐκκλησίας. Ἔχοντές τινες «*ζῆλον οὐ κατ’ ἐπίγνωσιν*» (πρβλ. Ρωμ. ι΄, 2) ἐξαπολύουν ὕβρεις καὶ συκοφαντίας κατὰ τῆς Ἐκκλησίας -ἐξαιρέτως δὲ κατὰ τῆς Μητρός των Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας- ἐπικαλούμενοι τερατώδεις αἰτιάσεις καὶ λεπτολογοῦντες τὴν τρυμαλιὰν καὶ ἀγνοοῦντες τὴν κάμηλον.

Ὁ Μοναχισμὸς εἶναι ἐκκλησιαστικὸς καὶ οὐχὶ ἰδιωτικὸς ὑπὸ τὴν ἔννοιαν μιᾶς ἰδιορρύθμου καὶ ἀτομικῆς ἐκκλησιολογίας καὶ θεολογίας μακρὰν καὶ ἀντίθετα εἰς τὰ ὅσα ἡ Ἐκκλησία πρεσβεύει. Ἡ παράδοσις καὶ ἡ πρᾶξις τῆς Ὀρθοδόξου Ἀνατο-λικῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἐπὶ τοῦ θέματος καθολικὴ καὶ ἀδιάστα-τος, ἄλλως ἐκτρεπόμεθα εἰς μίαν πεπλανημένην ἐκκλησιο-λογίαν, ὅπου ἡ Ἐκκλησία ὑπάρχει ἄνευ θεσμικῆς διαρθρώσεως καὶ ὅπου ἡ Ἐκκλησία ὡς «*στῦλος καὶ ἑδραίωμα τῆς ἀληθείας*» (Α’ Τιμ. γ΄, 14) παραγνωρίζεται καὶ προβάλλεται ἡ ἀτομικὴ αὐθεν-τία. Ἀσφαλῶς καὶ τὰ πρόσωπα τῶν θεουμένων ἔχουν κῦρος καὶ καθορίζουν τὰ ἐκκλησιαστικὰ πράγματα, ἀλλὰ ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον ὅταν ἐκφράζουν τὴν Ἐκκλησίαν ὡς σύνολον καὶ ὅταν ἡ Ἐκκλησία ὡς τὸ καθολικὸν σῶμα τοῦ Χριστοῦ ἀποδέχεται αὐτούς.

Ὅσοι ἐλαφρᾷ τῇ καρδίᾳ διδάσκουν ἀντιθέτως πρὸς τὰ ὅσα ἡ Ἐκκλησία μετὰ φόβου Θεοῦ, πίστεως, ἀγάπης, συνέσεως, προσευχῆς, ζητήσεως, φωτισμοῦ, καὶ πολλοῦ κόπου καὶ ἀγωνίας ἀποφασίζει καὶ πράττει, ἀναλαμβάνουν βαρεῖαν εὐθύνην, καὶ ὁ λόγος τοῦ Κυρίου εἶναι σαφής: «*ἄφετε αὐτούς· ὁδηγοί εἰσι τυφλοί τυφλῶν· τυφλὸς δὲ τυφλὸν ἐὰν ὁδηγῇ, ἀμφότεροι εἰς βόθυνον πεσοῦνται*». Σεῖς δέ, Πατέρες καὶ ἀδελφοί, «*μένετε ἐν οἷς ἐμάθετε καὶ ἐπιστώθητε*» (πρβ. Β' Τιμ. γ΄, 14) «*καὶ ἐὰν ἡμεῖς ἢ ἄγγελος ἐξ οὐρανοῦ εὐαγγελίζηται ὑμῖν παρ' ὃ εὐηγγελισάμεθα ὑμῖν, ἀνάθεμα ἔστω, ὡς προειρήκαμεν, καὶ ἄρτι πάλιν λέγω· εἴ τις ὑμᾶς εὐαγγελίζεται παρ' ὃ παρελάβετε, ἀνάθεμα ἔστω*» (Γαλ. α΄, 8-9). Ἔχετε ἐμπιστοσύνην εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. Τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ὅλον συγκροτεῖ τὸν θεσμὸν τῆς Ἐκκλησίας καὶ ὁδηγεῖ αὐτὴν εἰς πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν.

Ὁσιώτατοι ὅ τε Καθηγούμενος καὶ οἱ ἐνταῦθα Πατέρες,

Ἐκφράζομεν ἔτι ἅπαξ τὴν χαρὰν ἡμῶν προσωπικῶς διὰ τὴν σημερινὴν συντυχίαν καὶ συνάντησιν, καθὼς αἰθανόμεθα ὅτι εὑρισκόμεθα εἰς οἰκεῖον χῶρον, εἰς τὰς ἐνταῦθα αὐλὰς τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας, μεταξὺ ἀδελφῶν καὶ τέκνων πολυτίμων καὶ ἀγαπητῶν καὶ ἀπολαμβάνομεν τῆς ἀγάπης καὶ τῆς τιμῆς καὶ τῆς ἀφοσιώσεώς σας. Εὔχεσθε, ὅπως ζῶμεν ἐν ἁπλότητι καὶ κατὰ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Εὔχεσθε, ἡ σημερινὴ ἐπίσκεψις τῆς Μετριότητος ἡμῶν εἰς τὴν Ἱερὰν καλιὰν τοῦ Καρακάλλου νὰ δίδῃ ἀφορμὴν διὰ πλείονα καὶ οὐσιωδεστέραν ὑμῶν μεθ' ἡμῶν κοινωνίαν καὶ ἐπαφήν. Ἡ ἀποστέρησις τῆς διαπροσωπικῆς κοινωνίας ἐπιφέρει στενότητας καὶ δημιουργεῖ καταστάσεις οὐχὶ εὐχαρίστους. Ἀναμένομεν ἀνταπόκρισιν εἰς τὴν κλῆσιν τῆς Ἐκκλησίας καὶ εὐελπιστοῦμεν ὅτι συντόμως θὰ σᾶς ἴδωμεν εἰς τὸ Φανάριον, διὰ νὰ ἐγγίσητε τὴν ἀληθῆ διάστασιν τῆς σταυροαναστασίμου Μεγάλης Ἐκκλησίας καὶ πληρωθῆτε Χάριτος ἐκ τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ταῖς πρεσβείαις τῆς ὑπερευλογημένης Θεοτόκου, τῶν πρωτοκορυφαίων Ἀποστόλων, τοῦ Ὁσιομάρτυρος Γεδεὼν καὶ πάντων τῶν Ἁγίων.

[1] Πρβλ. Βασιλείου τοῦ Μεγάλου, *Ὅροι κατὰ πλάτος*, *Ἐρώτησις-Ἀπόκρισις ζ' § 2*, PG 31, 929 D.

[2] Διδύμου τοῦ Ἀλεξανδρέως, *Περὶ τῆς Τριάδος, Βιβλίον 2^{ον}, Κεφ. ιδ'*, PG 39, 708 A.

[3] Βαρθολομαίου (Μητρ. Μεγάρων καὶ Σαλαμῖνος), *ΕΚΛΟΓΑΡΙΟΝ ἤτοι Συλλογὴ Ὁμιλιῶν καὶ Μελετῶν*, Ἐκδ. Εὐεργέτιδος, Ἐν Μεγάροις 1999, σ. 443.

[4] Σκήτη Ἁγίου Ἀνδρέου, 21 Ὀκτωβρίου 2019

Φωτογραφία: Ραφαήλ Γεωργιάδης / ope.gr